

## เทศน์เช้า วันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาเราดูคนผ่านนะ คนเผ่าเร่ร่อนเขาเร่ร่อนไปเขาใช้ชีวิตของเขาไป คนเผ่าเร่ร่อนเขาใช้ชีวิตของเขา เขาก็มีการดำรงชีวิตของเขา เพราะเขาได้มีเต็นท์เขาได้มีกระโจมมีอะไรต่างๆ เขาใช้ชีวิตของเขาแบบเร่ร่อน แต่เขาก็ดำรงชีวิตของเขาได้

แต่หัวใจเราสิเร่ร่อนนะ ถ้าหัวใจเราเร่ร่อนเราไม่มีหลักเราไม่มีเกณฑ์ เร่ร่อนนะ มันก็มีพ่อแม่มีแม่มีหม่อมมีคณะ ความเร่ร่อนไปนั้น คนเผ่าเร่ร่อนเขาก็ดำรงชีวิตของเขาไป เพราะวัฒนธรรมเขาเป็นแบบนั้น แต่ชีวิตของเรา ถ้าเราเร่ร่อนของเราไปก็เป็นสภาวะแบบนั้น ถ้าเร่ร่อนแล้วนะถ้าอนาคตเข้าไปอีกชั้นหนึ่งนะ ถ้าเราไม่อนาคตเรามีพ่อแม่เรามีแม่เรามีปู่เรามีย่ามีตาเมียยาย เราไม่เป็นอนาคต เราเกิดขึ้นมานี้เราอบอุ่น

ถ้าเด็กมีความอบอุ่นการดำรงชีวิตของเด็กนั้น การศึกษาของเด็กนั้น การศึกษาของโลก โรงเรียนในประเทศไหนก็แล้วแต่ก็เหมือนกันทั้งหมด แต่เด็กที่เข้าโรงเรียนนั้นทำไมการศึกษาไม่เหมือนกันเพราะอะไร? เพราะภูมิหลังตรงนี้ ตรงที่เด็กอบอุ่นกับเด็กที่ว่ามีปัญหาในครอบครัวต่างๆ ถ้าชีวิตเราไม่อนาคต

จิตก็เหมือนกัน ถ้าเราปล่อยให้เร่ร่อนก็เป็นความเร่ร่อนไปตาม เห็นไหม เราเป็นชาวพุทธกัน เราว่าเราเป็นชาวพุทธกัน แต่เราก็ไม่รู้ว่าจะพุทธนี่สอนอะไร ถึงว่าน้ำใจกว้างขวางใจ ชาวพุทธจะไปวัดก็ได้ จะทำอะไรก็ได้ เพราะว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้ปล่อยวาง เราก็ปล่อยวางกันแล้ว คนที่ไปวัดนี่เป็นผู้ที่มีปัญหา คุณทธิศาสนาต่างๆ สิ อย่างพวกคริสต์วันอาทิตย์เขาต้องไปวัดใช้ไหม อย่างอิสลามนี่เขาต้องละมาดตลอดเวลา

แต่ชาวพุทธเราไม่มีนะ แม้แต่วันพระก็ไม่มีเวลา เสาร์อาทิตย์ก็ไม่มีเวลา พอจะให้ทำอะไรก็บอกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้ปล่อยวาง นี่ก็ปล่อยวางแล้ว ปล่อยวางแบบอนาคตหนึ่ง ปล่อยวางแบบเร่ร่อนหนึ่ง ถึงทะเบียนบ้านบอกจะเป็นชาว

พุทธ ไม่อนาถาหรือเพราะมีหลักมีเกณฑ์ แต่ถ้าเราเป็นชาวพุทธจริงนะ เรามีศรัทธา ความเชื่อ เราฟังธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ไหนแสดงธรรมก็แล้วแต่ไม่พ้นไปจากธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพุทธวิสัยนี้กว้างขวางมาก นี่สาวกะสาวกนี่มันแก่จุดเดียวหรือ กระพี้เดียวของความรู้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น

แต่ธรรมอันนี้มันสะท้อนใจ ถ้ามันสะท้อนใจเรามีสติ เราเริ่มมีสมาธิขึ้นมาใน หัวใจไม่อนาถา ถ้ามีสติขึ้นมาอนาถาที่ไหน อนาถาเพราะมันควบคุมตัวเองไม่ได้ มันควบคุมตัวเองไม่ได้ มันไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์มันก็ว่าเหว่ ถ้าจิตมันสงบขึ้นมาใน หลักธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลย ถ้าใครทำจิตของตัวเองสงบ ขึ้นมานี้เหมือนมีบ้านหลังหนึ่ง คนเรามีบ้านนะ ฝนตกแดดออกมันก็มีที่พักที่อาศัยนะ คนเราไม่มีบ้านเหมือนคนอนาถา คนอนาถาคคนเร่ร่อนนะ คนเร่ร่อนเขายังมีกระโจมพัก

เราไม่มีที่พัก เวลากระทบอารมณ์ต่างๆ เวลากระทบความสุขความทุกข์นี้ เวลา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชี้เข้ามาตรงนี้ ทาน ศีล ภavanaจะชี้เข้ามาที่ใจ แต่ในเมื่อเรายังทำทานไม่ได้เลย เรายังสละสิ่งที่เป็นวัตถุไม่ได้ แล้วเราสละสิ่งที่เป็นความยึดมั่นถือมั่นของใจ เวลามันกระทบกระเทือน เวลาโกรธ เวลาความคิดเกิดขึ้นมานี้มันจะผูกที่ใจ นั้น แล้วเราสละได้ไหม? ถ้าเราไม่ฝึกหัดสละทานออกมาก่อน ความที่เป็นอารมณ์ สะท้อนใจนั้นมันสละไม่ได้เลย

อย่างเช่นวัยรุ่นนะ ถ้าเขารักกันนะ เขาสามารถตายได้นะ สามารถสละชีวิตของเขาได้ นี่ความผูกพันอันนั้น พอเขาโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่นะ เขาจะคิดเลยความคิดอันนั้นคิด ได้อย่างไร เพราะโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาเห็นเลยความคิดอันนั้นมันเป็นความคิดที่ไม่รู้เท่า แต่ถ้าเป็นเด็กมันจะคิดของมันอย่างนั้น นี่สิ่งนี้เราไม่เคยฝึกหัด แม้แต่ความเป็น ประสพการณ์ชีวิตพอเห็นสิ่งนั้น มันยังคิดเลยว่าทำไมเมื่อก่อนเราคิดอย่างนั้นได้ ทำไม ปัจจุบันนี้เราเห็นสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ไร้ค่าเลย ทำไมเราเอาชีวิตแลกได้ล่ะ

นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อเราวิปัสสนาเข้าไปในหัวใจ สิ่งที่เราวิปัสสนาเข้าไปนี่มัน ต้องมีสัมมาสมาธิ เพราะมันต้องไม่เร่ร่อนก่อน มันต้องไม่อนาถาก่อน แล้วมันจะมี

ความสุขของมัน มันจะมีหลักเกณฑ์ของมัน ถ้ามีหลักเกณฑ์ของมันนี่งานอันนี้จะเกิดขึ้นมา

พุทธศาสนาคำคัญที่สุดตรงนี้ไง เป้าหมายของพุทธศาสนา พระสารีบุตรไปสอนคฤหัสถ์คนหนึ่งในพระไตรปิฎก สอนจนเป็นพระอนาคามีนะ แล้วไปบอกองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เหมือนกับจะไปเสนอผลงานไง ว่าวันนี้ได้ไปสอนคฤหัสถ์คนหนึ่งได้เป็นพระอนาคามี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก ทำไมเธอสอนตำราฆราวาสนานั่น ทำไมไม่สอนให้สิ้นสุดไป ทำไมไม่สอนให้วิมุตติไปล่ะ

แม้แต่อนาคามียังตำราฆราวาสนานั่น ตำราฆราวาสขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ แต่เป็นสุดที่เอื้อมสุดปรารถนา เราพูดแค่โศดาบันเรายังไม่กล้าพูดเลย นี่เราจะสละทาน เราจะมีศีล เราจะภาวนา เรายังไม่กล้าพูดเลย เพราะถ้าพูดแล้วเราต้องทำ นี่กิเลสมันบอกให้ปล่อยวาง แม้แต่ความที่เป็นเป้าหมายเป็นอธิษฐานบารมี สิ่งที่เป็นเป้าหมายแล้วเราทำสร้างมรรคขึ้นมา เดินเข้าไปเป้าหมายนั้นมันก็ไม่กล้าพูด มันไม่กล้าเข้าไปสัมผัส เพราะสัมผัสแล้วจะทำให้เราลำบากใจ

แต่ถ้าเราใช้ชีวิตไปวันหนึ่งๆ เร่ร้อนไปวันหนึ่งๆ แล้วก็อนาถาด้วยนะ เป็นชาวพุทธทะเบียนบ้าน พุทธสอนว่าอะไรก็ 모르 ศีลก็ไม่รู้ นี่มันอนาถาตรงนี้ มันไม่มีพ่อไม่มีแม่ไม่มีปู่ย่าตายาย ถ้ามันมีพ่อก็มีแม่มีปู่ย่าตายายขึ้นมาละ มีทาน มีศีล ศีล ๕ ทำอย่างไร สิ่งที่มีมันผิดศีล ๕ เราไม่ควรทำ เราก้ไม่ควรทำ แต่ถ้ามันพลั้งเผลอ เห็นไหม ดูพระมีศีล ๒๒๗ แล้วพระเดินไปบนถนน พระเดินไปบนทางเดินนี้พระจะเหยียบมดเหยียบแมลงบ้างไหม มันก็เหยียบ ถ้าเหยียบอย่างนี้ไม่มีเจตนา กรรมมีไหม? มี กรรมของพระก็ได้ กรรมของสัตว์นั้นก็สิ่งที่มีกรรมต่อกัน สิ่งที่มีกรรมต่อกันกรรมมันขับเคลื่อนไปให้เป็นสภาวะแบบนั้น สิ่งนี้มันเป็นสภาวะกรรม แต่เราไม่ได้ตั้งใจ มันไม่เป็นอาบัติหรือสิ่งที่ เป็นอาบัติเพราะเราไม่มีสติ

พระจักขุบาลเป็นพระอรหันต์นะ เวลา ก่อนเป็นพระอรหันต์ ตั้งแต่เวลาภาวนาไปนี่ เป็นโรคเจ็บตา หมอบอกว่าถ้าเธอไม่พักผ่อน เธอไม่พักตาจะบอด บอดให้บอดไปขอให้ใจนี้สว่างพอ ถึงที่สุดแล้วตาบอดด้วยแล้วเป็นพระอรหันต์ด้วย กลับมาอยู่ที่วัด เดิน

จงกรมอยู่นี้เหยียบสัตว์ตาย พระไปฟ่ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระจักขุบาล  
เดินจงกรมอยู่ ตาบอดนะยังเดินจงกรมอยู่ เหยียบสัตว์ตายเป็นอาบัติปาจิตตีย์

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไม่เป็นอาบัติ สิ่งที่ไม่เป็นอาบัติเพราะพระ  
จักขุบาลนั้นเป็นพระอรหันต์ สิ่งที่เป็นพระอรหันต์มโนกรรมไม่มี สิ่งที่เป็นความคิด  
เจตนาไม่มี ใดๆ ก็ไม่มีในใจนั้น อันนั้นไม่มีไม่ครอบงำประกอบอยู่แล้ว การเหยียบสัตว์  
ตายนั้นเพราะพระจักขุบาลเดินจงกรมอยู่บนทางนั้น สัตว์มันบินมาแมลงมันบินมาแล้ว  
มาเกาะ มันเป็นกรรมของสัตว์นั่นเองก็ได้ มันเป็นเรื่องที่กรรมมันจับไปเช่นนั้นไป สิ่ง  
ที่กรรมจับไปสิ่งที่เป็นไป แต่เจตนามันไม่มี

ถ้าเจตนามันไม่มีเขาเรียกว่ามันเป็นผลของวิญญูะ ทำไมเราต้องเกิดมา ทำไม  
สังคมนมนุษย์ต้องเป็นอย่างนี้ ทำไมโลกสภาวะถึงเป็นอย่างนี้ ทำไมพายุพัดมากคนต้องตาย  
เป็นร้อยเป็นพัน นี่เป็นผลของวิญญูะ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นของวิญญูะที่มันพัดไปตาม  
อำนาจของมัน มันเหมือนกับธรรมชาติ ธรรมชาติเวียนไปเหมือนพระอาทิตย์ขึ้นพระ  
อาทิตย์ตก นี่ธรรมชาติของมัน วิญญูะก็เป็นแบบนั้น นี่ก็สัตว์ สัตว์ในวิญญูะก็เหมือนกัน  
มันถึงวิญญูะของมันผลของมันเกิดไปเป็นสัตว์ แล้วมันบินมามันมาตกให้พระจักขุบาล  
เหยียบมันก็เป็นผลของวิญญูะไง มันเป็นผลของวิญญูะ วิญญูะเป็นสภาวะแบบนั้น สิ่งที่มี  
อยู่ อย่างขณะนี้เราใช้ขยะแล้วเราทิ้งไปนี่ ผลของการเราบริโภคสิ่งต่างๆ มันเป็นผลของ  
ขยะ

นี่ก็เหมือนกัน วิญญูะสิ่งที่เหลืออยู่เป็นเศษส่วนมันเป็นขยะ มันเป็นขยะของพระ  
อรหันต์ที่มีชีวิตอยู่ สอุปาทิเสสนิพพาน สภาวะที่เป็นสิ่งที่ร่างกายสิ่งต่างๆ นี่มันเป็น  
ขยะทั้งหมดเลย แต่มันต้องจับเคลื่อนกันไป เพราะจิตดวงนี้บริสุทธิ์อยู่ในท่ามกลางใจ  
ดวงนั้น อยู่ในท่ามกลางร่างกายนั้น จิตดวงนี้บริสุทธิ์อยู่ท่ามกลางใจดวงนั้น

ใจดวงนั้นปฏิสนธิออกมาจากครรภ์ของมารดา สภาวะกรรมได้มนุษย์ขึ้นมา แล้ว  
นี่ไม่ว่าเหว ไม่นาถา แล้วก็ไม่เร่รอน ยึดครูยึดอาจารย์ ยึดมรรค ยึดแนวทางปฏิบัติ แล้ว  
พยายามย้อนกลับเข้ามาที่ใจ เวลาเราปฏิบัติ ปฏิบัติมากเหมือนนักกีฬาเลย นักกีฬาเรา  
ฝึกซ้อมเหงื่อไหลไคลย้อยเลย เพื่อต้องการเทคนิค เพื่อต้องการกำลังของเขา นี่ก็

เหมือนกัน เราปฏิบัตินี้ทุกข์ยากมาก นี้อดนอนผ่อนอาหาร เดินจงกรมทั้งวันทั้งคืน นั่งสมาธิหลายๆ ชั่วโมง

แล้วไม่ได้ทำวันเดียวนะ ทำเป็นปีทำเป็นสิบๆ ปี ครูบาอาจารย์แต่ละองค์ อย่างเช่น หลวงตา ๑๖ ปี พรรษา ๑๖ ลึ้นไป พรรษา ๑๖ พรรษา ๘ พรรษา ๕ แล้วแต่ก็ พรรษา ๑๐ ปี ๒๐ ปี หลวงปู่มั่นไปสำเร็จที่เชียงใหม่ เพราะไม่มีครูไม่มีอาจารย์ มีปัญญา มาก แต่ถึงพรรษา ๓๘ พรรษาที่ ๓๘ ไปสำเร็จอยู่ที่เชียงใหม่ แล้วแต่อำนาจวาสนา องค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างวาสนามามาก เวลาออกประพฤติปฏิบัติ ๖ ปี ยสะกิน นั้นฟังเทศน์กินเดียวสำเร็จเป็นพระอรหันต์เลย นี่แล้วใครยากใครง่ายกว่ากันล่ะ แต่องค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบารมีมหาศาลเลย แต่ความบริสุทธิ์ของใจเหมือนกัน

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าใจเราไม่อนาถนะ เรามีหลักมีเกณฑ์ของเราขึ้นมามันจะ ย้อนกลับเข้ามา สิ่งนี้มันเป็นประโยชน์ เวลาเราประพฤติปฏิบัติ เวลานั้นก็พาที่ซุ่มกันนะ เวลาซุ่มๆ ตลอดไป ๗ วัน ๘ วันซุ่มทีหนึ่ง ซุ่มตลอด ๗ วัน ๘ วันนะ แต่ลงแข่งขัน เดียวๆ แล้วก็ต้องซุ่มตลอดไป นี่ก็เหมือนกัน ประพฤติปฏิบัติเดินจงกรมภาวนาอยู่อย่าง นั้น ทำอยู่อย่างนี้ตลอดไป ทำเพื่ออะไร? เพื่อให้ย้อนกลับเข้ามา ถ้ามรรคข้างนอกเกิดขึ้น กิรยามันเกิดขึ้นมาส่งเสริมมันขึ้นไป ถึงที่สุดแล้วมรรครวมตัวปัญญามันเกิดสภาวะแบบ นั้น นี่สิ่งที่ไม่เป็นอนาถแล้วมันเข้าไปทำลายตัวมันเองนะ นี่สิ่งที่เป็นตัวมันเอง

พ่อแม่ปู่ย่าตายายมีบุญคุณกับเรามาก แต่พ่อแม่ปู่ย่าตายายก็ต้องตายไป ทุกคนเกิด มาแล้วต้องตายหมดเลย แต่ตายนี้มีบุญกุศลพาเกิดพาตาย สิ่งนี้มันก็เวียนไปในวัฏฏะ แต่ เวลาไม่อนาถไม่เร่ร้อนแล้วกลับมาทำลายดวงจิตดวงนี้ จะไม่มีการเกิดอีก ตายแน่นอน ในชาตินี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังต้องปรินิพพานไปแล้ว ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ก็ต้องตายในชาตินี้ ตายเพราะอะไร? เพราะเศษขยะหรือร่างกายมันมีอยู่ แต่หัวใจมันพ้น ออกไปแล้ว หัวใจนี้จะไม่ไปเกิดอีก

นี่ที่กว้างขวางๆ ขนาดนี้ เพราะกว้างขวางถึงเปิดกว้างไว้ให้กับจรตนิสัยของสัตว์ โลก ต้องเปิดให้กว้างนะ ไม่มีรูปแบบ ไม่มีสูตรสำเร็จต่างๆ ถ้ามีรูปแบบมีสูตรสำเร็จ ต่างๆ นี่จิตมันไม่เหมือนกัน ฟัน้องนิสัยก็ไม่เหมือนกัน คนเกิดมาในนี้ไม่เหมือนกัน สิ่งที่ไม่เหมือนกันแล้วเราไปปิดโอกาสเขาได้อย่างไร เราเปิดกว้างเพื่อมรรคผลนิพพาน แต่

ไม่ใช่เปิดกว้างเพื่อกิเลส นี่ถ้ามีกิเลสในใจมันเปิดกว้างเพื่อกิเลส เป็นการปล่อยวางแบบ  
สวะไม่มีความหมายเลย ลอยไปตามสวะอย่างนั้น จิตดวงนี้ชีวิตอย่างนี้ทำอย่างนั้น ทวน  
กระแสน ต้องทำให้สวะนั้นมีชีวิตมีความรู้สึก แล้วให้สวะนั้นทวนน้ำขึ้นไป ทวนกระแสน  
ว่ายทวนน้ำขึ้นไป

จิตนี้ก็เหมือนกัน ถ้าปล่อยตามมันไป มันไปตามกิเลสมันจะลอยไปตามสภาวะ  
แบบนั้น ถ้ามันทวนกระแสนขึ้นไปมันไม่อนาถา มันมีหลักเกณฑ์ หลักเกณฑ์เพราะเรายึด  
ถ้าเราไม่ยึดหลักเกณฑ์นี้เราจะเป็นอนาถาตลอดไป เพราะเราไม่ยึดเอง เรายึดว่าอันนี้เป็น  
กิเลส สิ่งที่เป็นมรรคจะทำอะไรก็เป็นกิเลส ความอยากก็เป็นกิเลส สิ่งที่เป็นกิเลส กิเลส  
ต่อเมื่อทำความชั่ว ถ้าทำคุณงามความดีนี้เป็นมรรคอรียสัจจัง สิ่งที่เป็นมรรคแล้วมรรคนี้  
มันเป็นเรื่องสิ่งหยาบๆ ก่อน มรรคหยาบขำมรรคละเอียด มันจะละเอียดขึ้นไปเรื่อยๆ ถึง  
ที่สุดแล้วมันจะชำระกิเลสเป็นขั้นเป็นตอนเข้าไป

ถึงที่สุดกว้างขวางอย่างนั้น ถึงกว้างขวางถึงวิญญูเข้าถึงใจดวงนั้นไม่ได้เลย จะรู้  
ว่ากว้างขวางมาก เวลาไปในอวกาศจะกว้างขวางมาก แต่ใจนี้ในวิญญูสามโลกธาตุใจ  
ดวงนี้ผ่านหมด แล้วใจดวงนี้รับหมด สรรพสิ่งตรงนี้เข้าไปถึงใจดวงนี้ได้หมด ใจดวงนี้  
กว้างขนาดไหน กว้างเพราะพ้นจากกิเลส ไม่ใช่กว้างเพราะในกิเลส กว้างเพราะในกิเลส  
มันกว้างแล้วทำลายตัวมันเอง เหมือนกับหนอนเหมือนกับเปลี้ยมันทำลายต้นไม้ม  
เหมือนกัน

นี่ก็เหมือนกัน ถ้ายึดกิเลสว่าความเห็นของตัวเองถูกต้อง มันจะทำลายต้นไม้ม  
ทำลายแก่นของธรรม แต่ถ้ากิเลสมันสิ้นออกไปจากใจ มันกว้างแล้วมันไม่ใช่เปลี้ยมัน  
ไม่ใช่กระพี้มันเป็นสิ่งที่เป็นคุณธรรม สิ่งที่เป็นคุณธรรมอย่างนี้ถึงกว้างขวางตามความ  
เป็นจริง กว้างขวางแบบไม่มีตัวตนกับกว้างขวางแบบมีตัวตน กว้างขวางแบบฉันท้องเป็น  
ใหญ่ ฉันท้องมีอำนาจ อันนี้กว้างขวางแบบกิเลส

แต่สิ้นสุดแล้วไม่มี สรรพสิ่งนี้ก็ไม่มีความรู้ก็ไม่มีความรู้สิ่งนี้เป็นกิริยาเท่านั้น เป็นผล  
ของวิญญู วิญญูเป็นแบบนี้ นี่คือผลของวิญญูแล้วอาศัยกันไปถึงที่สุด ที่มันจะสลายไป  
กลับไปคืนสู่ธรรมชาติของมันในวิญญู แต่จิตดวงนี้พ้นตั้งแต่บรรลुरुธรรมแล้ว จะไม่มี

วิภูฏะ จะไม่มีสิ่งใดๆ จะไม่มีสิ่งใดๆ เข้าไปถึงหัวใจดวงนี้ไม่ได้เลย เห็นไหม นี่ศาสนา  
พุทธ เอวัง